

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2011. október 23.
(vasárnap)

Földvári Tibor

EBED-MELEK DÍCSÉRETE

Lekció: Jer 38,7-13

Meghallotta az etióp Ebed-Melek, a királyi palota egyik tisztje, hogy Jeremiást a ciszternába vetették. A király akkor a Benjámín-kapuban tartózkodott, ezért kiment Ebed-Melek a királyi palotából, és így szólt a királynak: Uram, király! Rosszul tették ezek az emberek, amikor így bántak Jeremiás prófétával, hogy a ciszternába dobták. Anélkül is meghalt volna az éhínség miatt, hiszen nincs már kenyér a városban! Akkor a király ezt parancsolta az etióp Ebed-Meleknek: Vigyél innen magaddal harminc embert, és húzasd föl Jeremiás prófétát a ciszternából, mielőtt meghalna! Ebed-Melek tehát magával vitte az embereket, bement a királyi palotába, a kincstár alatt levő helyiségbe, összeszedett ott régi és elnyűtt ruhadarabokat, és lebocsátotta azokat Jeremiásnak köteleken a ciszternába. Majd ezt mondta az etióp Ebed-Melek Jeremiásnak: Tedd ezeket a régi és elnyűtt ruhadarabokat hónod alatt a kötelek alá! Jeremiás úgy tett, és akkor kihúzták Jeremiást kötéllal, és kiemelték a ciszternából. Ezután Jeremiás a börtön udvarán tartózkodott.

Alapige: Jer 39,15-18

Jeremiáshoz pedig így szólt az Úr igéje, amikor még a börtön udvarába volt zárva: Menj, és mondd meg az etióp Ebed-Meleknek: Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Én beteljesítem, amit kijelentettem e város kárára és nem javára. Szemed láttára következik be minden a maga idejében. De téged megmentelek azon a napon – így szól az Úr –, és nem kerülsz azoknak az embereknek a kezébe, akiktől iszonyodsz. Bizonyosan megszabadítalak, nem esel el fegyvertől, és életedet ajándékkul kapod, mert bízál bennem! – így szól az Úr.

Imádkozzunk!

Magasztalunk téged mennyei Atyánk, hogy te mindenható Úr vagy és valóban alant vannak örökkévaló karjaid, azaz megtartasz bennünket isteni hatalmad által. Imádunk téged, hogy az ószövetségben is ezt tetted szolgálóddal, Jeremiással és áldunk Urunk a mi megtartásunkért is. Valljuk és tudjuk, hogy ez egyedül Jézusért lehet és hisszük Atyánk, hogy most is azért lehetünk együtt, hogy az Úr Jézusról szóló evangélium hangozzék, amely erősít a hitben, a te követésedben. Adjon nekünk békességet és vigasztalást, ha arra van szükség ennek a hétnek sokféle terhe és nehézségei miatt, hogy hadd tudjunk őérte és őreá nézve örülni a te jelenlétedben. Vidámítsd meg a mi lelkünket. Köszönjük Atyánk, hogy nemzeti ünnepünkön hálával lehetünk együtt itt a templom közösségében. Köszönjük mindazt, amit a múltban is cselekedtél értünk, mint népért. Legyen áldott a te neved mindezekért. Hadd lehessünk Urunk mi is a te eszközeid, mint a királyi szolga volt akkor és ott az ószövetségi időben. Köszönjük Urunk, ha bennünket is használtál már, vagy használni akarsz mások üdvösségéért, megmentéséért. Szeretnénk eszközeid lenni, ezért is engedelmeskedni neked hűséggel. Hallgasd meg imádságunkat Jézus érdeméért, Atyánk.
Ámen.

Igehirdetés

A köszöntés igéjében hallottuk Isten megtartó erejének a valóságát – „Hajlék az Isten, alant vannak örökkévaló karjai” – ez azt jelenti jelképesen, hogy isteni hatalommal lenyúl és megtart. A magasban él az Úr, de itt az övéi életében folyamatosan munkálkodik. Ez a kép jutott eszembe, amikor Ebed-Melek történetét olvastam a napi csendességben. Ez a kép azért lett fontossá, mert jól kiegészíti egy másik, számomra sokat jelentő pszichológiai ábrának a jelentését, és teológiai bátorítást ad a hitre nézve is. Már egyszer említettem innen a szószékről, hogy egy V betűt képzeljünk el, aminek a végpontján, lent van egy kis pont és alá az van írva, a mélypont nem a végpont. Ez azt jelzi, hogy lelki értelemben bármilyen mélységet él át az ember, ha mer ebben bízni, akkor mindig látja, hogy a V betű a mélypontról felfelé folytatódik.

Teológiai értelemben ez az ószövetségi igeszakasz számomra egy sokkal jobb ábrát mutat, amit most a bevezetőben szeretnék elmondani. Ha a V betű egy lehajló kezét ábrázol, akkor az a lehajló kéz a végponton kapcsolódik össze, mélyre hajol, mélyen van, de a lehajló kéz tartja az Istenben bízó embert. Sőt ha akarja, a lehajló kéz ki illetve föl is emelheti, és akkor a jelképes jelentésben már megoldódik az élete. De ha nem emeli ki és ott van a nehézségek, bajok között, ott is tartja őt, titokzatos módon, valósággal a lehajló atyai kéz, mindenható erővel. Ebed-Melek története ebben lett fontos üzenetté.

Isten Ebed-Meleket arra használta föl, hogy Jeremiás prófétát a szó szoros értelmében megtartsa, a fizikai értelemben vett mélypontról is kiemelje. De a történet folytatásából aztán kiderült, hogy maga a szolga is bajba kerül, fél és Isten őt is kiemeli a lelki mélypontjából. Ezt a két történetet vizsgáljuk meg most az istentiszteleten.

Ebed-Melek nevének a jelentése is jelzi, hogy ő királyi szolga, aki akár magas rangú tisztviselő is lehetett a királyi palotában; Ebed azt jelenti, szolga, Melek, király. Származását tekintve etióp, a Károli fordítás szerint szerecsen. Ebből következik, hogy pogány származású. Valószínűleg eunuch volt, kasztrált férfi. Ez azt jelenti, hogy nem tehette be a lábát az Úr templomába, mert ez tilos volt Isten törvénye szerint az ókorban. Viszont kiderül, hogy Isten őt használja föl abban, hogy Jeremiás prófétát kimentse az életveszélyből, a fizikai mélypontból és az élet egyik legnehezebb lelki mélypontjából, ahol valóban életveszélyben volt. Isten eszközöként Ebed-Melek szabadítja ki.

A király engedélyt ad, mert fél a vezető embereitől, hogy a prófétát öljék meg, pedig ő ezt megelőzően sokat beszélt a prófétával. A saját embereitől azonban jobban fél, mint az Úrtól. Nem akarják ők maguk kivégezni, ezért eresztették le a ciszternába – ahogyan megtudjuk a 38. rész verseiből – és mivel abban nem volt víz, csak sáros föld, nem fulladt meg egyből, de ezáltal halálra volt ítélve így is. Mint kiderül a 39. részből, Ebed-Melek Istenbe vetett hittel azonnal elkezdett bátran, semmitől sem félve cselekedni és így kimentette a prófétát.

Fontos, hogy elvileg az Isten népe első vezetőjének, a királynak, mindenképpen hívőnek kellett volna lennie, de nem az volt, és a vezetői sem voltak hívők, éppen ellenkezőleg, ölni és pusztítani akartak. A pogány eunuch azonban bízik Istenben, lehet, hogy fizikailag nem léphetett be az Úr templomába, de sokkal szorosabb közösségben volt Istennel, Izrael Istenével. A Károli fordítás így mondja: „mert reménységed volt bennem – azt mondja az Úr”. A folytatásban a reménység szót szeretném kiemelni, mert a reménység nemcsak a jelen bizonyosságát jelzi, hanem a jövő megbízhatóságának a bizonyossága is.

Ebed-Melek bízott Istenben és azonnal cselekedett. Kiderül, hogy a cselekedetének nagyon fontos következménye lehetett volna, az ország végső pusztulásának az elkerülése. A 38. rész folytatásából tudjuk, hogy a királynak még egyszer lett volna lehetősége tanácsot kérni a prófétától, csak mivel nem hallgatott rá, bekövetkezett a 39. rész első versétől leírt ítélet, ami a babiloni seregek érkezésének az elkerülhetetlen volta, a király fiainak, a vezető emberek kivégzése, Cidkijjá király megvakítása és a templom, valamint a főváros végső pusztulása. De Ebed-Melek szabadítása – Isten eszközöként – korábban lehetővé tette, hogy az ő engedelmissége folytán az egész ország, a főváros és a templom is megmenekülhetett volna a teljes pusztulástól. Az ő cselekedete közvetett módon sokakat érintett, még azokat az embereket is érintette volna pozitívan, akik miatt Jeremiás életveszélybe került.

Amikor napi csendességemben ezt az ígét olvastam, eszembe jutott, hogy ez az istentisztelet éppen nemzeti ünnepünkön lesz, október 23-án, úgy érzem, hogy ez a történet önmagában, ezzel a gondolattal érzékelteti és jelzi nekünk, hogy a hívő, a keresztyén ember a nemzeti ünnepen nemcsak emlékezik a múltra, hanem mindenképpen hálaival tekint vissza mindazokra, akik népünk, hazánk szabadságáért a helyükön voltak akkor és ott, a maguk idejében. Nagyon sokan voltak olyanok, akik hívő emberként mindezt Isten eszközöként élték át.

Szeretném egy leány nevét megemlíteni, Szentkirályi Kláraét. Nem tudom, hogy ismerős-e ez a név a gyülekezetnek. 1956-ban ő az életét is feláldozta pasaréti gyülekezet tagjaként. Védőnő hallgató volt abban az időben és amikor a sebesülteket szeretne volna menteni, egy célzott golyó eltalálta és azonnal meghalt. Amikor 2006-ban ott voltunk a Farkasréti temetőben az ifis társakkal, a barátnókkal, akikkel ő együtt volt fiatal lány, semmiképpen sem a szomorúság töltötte el a szívünket. Azóta is többször voltam temetni Farkasréten, és amikor a 2. főúton megyünk, mindig látom az ő sírját és sosem tölt el a szomorúság. Pedig indokolt lehetne, mert meghalt egy fiatal lány, de arra gondolok, – amire 2006-ban is emlékeztünk – hogy Isten milyen bátorságot, hitet adott ennek a fiatal lánynak. Ő biztosan nem arra gondolt, hogy esetleg megölhetik, hanem tette a dolgát, az adott pillanatban is a helyén volt és az Úr mártírja lett. Azért segített, mert hitből tette, mindent megtett, amit Istentől kapott feladatként.

Ő Pasarét mártírja. Azért említettem meg a nevét is, mert úgy érzem, hogy önmagában ez is beszél arról, hogy Isten eszközeiként nem kell híres embernek lenni ahhoz, hogy áldássá legyünk másoknak. Nekünk manapság kritikus helyzetekben nem kell az életünket adni, de kritikus helyzet lehet, amikor a családban van nagy válság, a munkahelyen, az iskolában, vagy a szomszédok között megtudjuk, hogy válásra készülnek, széthulló családok szenvednek, de gondolunk az országunk állapotára is. Gondoljunk világi vezetőinkre, akik között sok istenfélő ember is van, a gyülekezetünkben is vannak olyanok, akik segítik világi vezetőink munkáját. Kritikus helyzet, de mindenki a maga helyén, aki Istentől kapott felelősséggel a helyén van, ma is Isten eszköze lehet.

Lehet, hogy nem kell az életünket adni fizikailag, ahogyan Klárinak kellett, de ahogyan az ókori időben Ebed-Melek is tett valamit, hitből, Istenbe vetett reménységből, megmentette a próféta életét és ezáltal sokan szabadulhattak volna sokkal nagyobb veszélytől. Mivel azonban a vezetők nem voltak sajnos a helyükön, pusztulás következett be, de nem végső pusztulás.

Most nemzeti ünnepünkön különösen hangsúlyos a Timótheushoz írt első levél 2. részében az a felhívás, hogy tartassanak imádságok, könyörgések, esedezések, sőt még hálaadások is minden vezetésben lévő emberért. Ha semmi mást nem tennénk pasaréti gyülekezeti tagokként, csak imádkoznánk naponta hűséggel, vagy legalább vasárnapokon otthon és a templomban, a szószéken, akkor ezzel is Isten eszközei vagyunk. Ezért beszél erről az Írás, hogy csendes és nyugodalmas életet éljünk, mondja a célját.

Az első üzenet tehát abban akar megragadni mindannyiunkat, lehet, hogy mások mélyponton vannak és az isteni atyai kéz megtartó erejének a megvalósításában te lehetsz az eszköz. Isten tart meg, de eszközöket használ. Ebed-Melek ebben a helyén volt, a legreménytelenebb helyzetben szenvedőnek a reménység Istenét képviseljük. Aki bízik az Úrban – ahogy ez a szolgálta is tette, reménysége volt az Úrban – megmentette a prófétát és sokakra lett a hatással.

Naámán, arám hadvezér, aki leprás lett és egy olyan kislány szolgált nála, akit lehet, hogy éppen az ő katonái raboltak el Izrael földjéről. A kislány hihe-

tetlen helyzetben van, hiszen elrabolták otthonából, idegen országban szolgálóvá tették, lehet, hogy rabszolgaként, de amikor megtudja, hogy beteg az ura, csak annyit mondott, hogy el kellene mennie Izraelbe, ahol van segítség. Elizeus próféta az ő idejében élt. Egy fiatal kislány, aki nagyon nehéz helyzetben van, de a helyén van és Naámán is meggyógyult. Ezt azért említem az ő példájával, hogy még egy kisgyerek is lehet a helyén. Ne felejtsük el, Naámán mint arám hadvezér, meggyógyult, ezért az egész népre, Izraelre, mint királyságra lett áldássá ennek a kislánynak a bölcs tanácsa. Naámán seregei sohasem támadták meg Izraelt, pedig lehettek volna ellenségesek.

Kisemberek a Bibliában, mint ahogyan legtöbbünk is kisember, abban az értelemben, hogy nem vagyunk híresek, ismertek, de a maga helyén, reménykedve Istenben, egy bölcs tanácsot ad, tesz valamit, Isten eszköze lesz. Segítsen mindannyiunkat ebben a mi megtartó Urunk.

A 39. részben azt látjuk, hogy eljött egy idő, amikor Ebed-Melek is mélypontra jutott, nem fizikailag, hanem lelkiileg. Iszonyodik, fél, retteg azoktól, akik támadják az országot. A király szolgája nagyon jól tudta, hogyha ilyen beosztásban van, ha jön az ellenség, akkor valószínűleg őt is kivégzik. A 39. rész megelőző verseiben az van leírva, hogy a király fiait, a vezetőket mind kivégezték. Ez a történet részlet, azonban már ezt megelőzően az eseményeket mutatja, Isten előre szólt ennek a szolgának, mert tudta, hogy miben szenved, tudta, hogy mennyire reménytelen az élete. Az ítéletet végrehajtó káldeai seregek nagyon sok embert megöltek, de ez a szolga hallja az Úr vigasztalását, őt nem ölik majd meg.

Az Úr szabadító munkáját elemezzük még a folytatásban. Ezekben a versekben a 39., 40. részeken belül ítéletes igék vannak, ítélet leírás. Amikor Jeremiásról beszél, aki híres ember volt abban az időben, akkor is arról ír, hogy Jeremiás hogyan élte át, hogyan élte túl az ítéletet. Eközben fejezte be Isten Lelkétől vezetve a szentíró Ebed-Melek történetének a folytatását. A keret tehát ítélet, szomorú helyzet, mindaz, amitől a fizikai körülmények tekintetében a királyi szolga jogosan félhetett. Emberileg igen, viszont az isteni kijelentés arra helyezi a hangsúlyt, hogy nézzük meg, mit tesz Isten aközben is, ha végig ítéletről olvasunk.

Az első, ami a legfontosabb az üzenetben, hogy Isten előre szólt, ennek a szolgának kijelentést adott a prófétán keresztül. A királyi szolga meglátogatta a tömlöc udvarában Jeremiást, aki akkor elmondta neki ezeket az igéket. Isten nagyon jól tudta, hogy ez a szolga mit érez, és azt is hogy szólni és bátorítani kell. Ezzel indul a leírás. Mielőtt végérvényessé lett volna az ítélet végrehajtása, bekövetkezett volna minden, előtte Isten szólt.

Én 1989. október 23-át, amikor a köztársaságot kikiáltották, a ceglédi laktanyában éltem át és nagyon nagy érzés volt TV-n keresztül látni azt, ami Budapesten történt. Az az esztendő számomra Isten hatalmas megtartó erejéről mutatott sok példát. Nekem a katonaság akkor már gyakorlatilag tejbe-vajba fürösztést jelentett, mert a katonai vezetőség tartott az egyházi elemektől. Augusztus 28-án még úgy vonultam oda, hogy rettegtem én is, attól féltem, hogy

EBED-MELEK DÍCSÉRETE

milyen megaláztatások várnak rám. A lelkipásztorom, Sípos Ete Álmos, egy bibliai igét adott, ami így szólt: „amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok őbenne.” Ebben az igében nem volt szó bármilyen megtartásról, Isten abban biztatott, hogy járjak őbenne. Ez az ige megerősített, volt még bennem félelem, de már nem az volt a hangsúlyos, mert tudtam, hogy Isten ad erőt a megaláztatások elviseléséhez, az Úr ott lesz velem a katonaságnál is. Vittem magammal a kis méretű Bibliát, amit titokban olvashattam volna a WC-ben, vagy a mosdóban, mert akkor még nem volt szabad a katonaságnál nyilvánosan Bibliát olvasni. Ezután jött a váltás, 29-én már kiderült, hogy minden másképpen lesz. Fizikailag én is átéreztem, hogy az Úr nemcsak megtart a mélyponton, hanem ki is emel, egy áldott katonai időszak volt számomra.

Ebed-Meleknél azt látjuk, hogy neki azt mondta az Úr, hogy jön az ítélet, mert jönni fog, de én megszabadítalak. Számára az isteni üzenet hangsúlya az volt konkrétan, hogy még az ítélet is az Úr által történik. Tehát akik ítélnék, akik az ítélet eszközei az én kezemben, te azok miatt félsz, de ha az én eszközeim, akkor neked nem kell félned, mert láss engem. Az ítélet végrehajtása során is tekints arra lelkileg, aki én vagyok, még ha látnod is kell testi szemekkel azokat, akik miatt a nehéz körülmény van az országban és amibe te is szenvedsz a vezetők vétke miatt. Ebed-Melek számára tehát először az volt az üzenet, hogy valószínűleg először át kell élnie az ítéletet, de akkor is bízhat az Úrban, aki mindenek fölött ott van hatalmas Istenként, ő az Úr.

Mi is tudjuk elméletben, hogy az Úr Jézus eljöveteleig nem szebb lesz minden és jobb, hanem nehézségek és bajok lesznek, hiszen a szeretet sokakban meghidegül, a gonoszság megsokasodik. Ha istenfélő vezetőink vannak, – úgy hiszem ma elsősorban azok vannak, olyan beosztásban, akik igyekeznek keresztyén erkölcsöt képviselni, ez külön kegyelmi idő. Ne felejtjük el, hogy az államrendszer sohasem lehet tökéletes, de ha vezetőink vannak, akik igyekeznek Istenre is figyelni, ez külön kegyelmi időszak. Nem ez a természetes az Úr Jézus visszajövetelét megelőző időszakban, hiszen addig a világban – éppen az Úr Jézus szava szerint – a világ nem jobb lesz, hanem egyre inkább eltávolodik Istentől. De Isten kegyelme munkálhat egy-egy ország életében áldásos időszakot. Ez nem azt jelenti, hogy nem lesz nehézség, egyből minden baj megoldódik, hanem azt jelenti, hogy Isten adhat áldásos időszakokat.

1956 is ilyen volt, annak áldásainak a fizikai körülményeit és sok tekintetben a lelki áldásokat mi tapasztalhattuk meg, a gyerekek és az unokák nemzedéke. De akik akkor hitben voltak – lehet, hogy a forradalom elbukott, de akkor is Istenbe kapaszkodtak. Az a fontos, hogy amikor nehézség és baj van a világban és látjuk, hogy a gonoszság miatt talán Isten ítél is, akik egy ilyen helyzetben élnek bárhol a világon, akkor is Isten gyermekeiként tudják, az Úr akkor is ott van mindenek felett.

Ebed-Meleknek ezt húzza alá Isten az üzenetben: én teljesítem be mindazt, amit meg is ígértem, bízzál bennem. Aztán folytatja – ez is fontos természetesen – és azon a napon megszabadítalak téged, azt mondja az Úr, és nem adatom amaz emberek kezébe, akiktől félsz, hanem mindenáron megszabadítlak

téged és életedet ajándékkul kapod. Isten háromszor is kimondja, hogy megszabadítalak. A 17. versben, majd a 18.-ban az ősi szöveg így szól: megszabadítván megszabadítalak. Ez magyarul azt jelenti, hogy bizonyára, mert ez volt a szolga problémája, hiszen abban a háborús helyzetben, körülmények között, amikor kivégzik a királynál szolgáló embereket is, Ebed-Melek gondolhatott arra, emberileg ez volt várható, hogy ő is elpusztul. De Isten azt ígéri, nem fog elpusztulni, mert bizonytalansággal megszabadítalak. Nagyon fontos, hogy át kell élnie az ítéletet, annak sokféle terhét, félelmét, félelmetes helyzetét, de mégsem kell félnie, iszonyodnia, mert az Úr megszabadítását éli át. Az ítéletet is átéli és az Isten szabadítását is, ezért éli túl az ítéletet.

Emlékezzünk Ráhábra, aki Jerikóban maradt életben, megmenekült nemcsak ő, hanem mindazok, akik vele voltak a házában, amikor Jerikó kőfala leomlott és mindenki elpusztult az Isten ítélete miatt. A parázna Ráháb Isten eszébe jutott az övéi megmentésében és Isten még nagyobbat tett, kiderül, hogy ez a Ráháb, ez a parázna nő lett az Úr Jézus egyik őszapanyja. Tehát még mi is tapasztaljuk annak az áldásait, hogy Ráháb Józsué idejében bízott Istenben, követte azt, amit az Úr akarata képpen helyesnek látott, engedelmes volt és megszületett a végén az Úr Jézus. Jézus azért is lehetett a szabadító, mert annak idején Ráháb a helyén volt.

Mi, akik most élünk az újszövetségi időben, már Jézus után, tudjuk, hogy az ószövetségi ígék is mind az Úrra mutatnak. Ezért szeretném ezzel befejezni a szolgálatot, hogy nemcsak Ráháb legyen a példa Ebed-Melek üzenetében, de maga Ebed-Melek története is Jézusra is mutat, a szabadítóra. Hiszen, ha ítéletes próféciák között van leírva a neki szóló ígéret képpen a szabadítás bizonyossága, akkor itt is elmondható, hogy az ítéletben ott van az Isten szabadítása és kegyelme. Ez mindig Jézusban látszik. Hogy az Isten mennyire szabadító, még akkor is, amikor ítélt, azt az Úr Jézusban mutatta be a legteltjesebben. Hiszen az Úr Jézust ítélt, elhagyta az Isten, ő mindent el kellett, hogy hordozzon. Jézus nem maradhatott életben, Ebed-Melek életben maradhatott. Jézusnak meg kellett halnia, nem is akárhogyan, lelkileg is. De így lett szabadítás az ítéletben.

Aki bíz az Úrban, aki a jövőre nézve is reménykedik az Úrban, az Ebed-Melekhez hasonlóan megismerheti, hogy milyen az Isten szabadítása. Lehet, hogy nem a bajoktól szabadít meg, de a bajokban segít megmaradni. Ezért kezdünk azzal, az Úrban is az Isten szabadítása olyan, mint a lehajló kéz. Hogy mennyire mélyre hajolt az atyai kéz érted is, abban látszik, hogy mit tett az Úr Jézus a kereszten és dicsőséges feltámadásával. Mivel ő ezt megtette, igazolta Isten, hogy ő mennyire szereti a bűnöst is és mennyire kegyelmes, nagyon mélyre lehajol az atyai kéz. Nincs olyan földi körülmény, amiből ne tudna kiszabadítani. De ennél sokkal súlyosabb, amikor valaki a lelki terhekben van, talán éppen a bűnei, vagy istentelen élete miatt. Tapasztalja a tékozló fiak és lányok elveszett voltát, de lehajol az atyai kéz. „Alant vannak örökkévaló karjai” – nincs olyan helyzet, ahova ne tudna lehajolni Isten, mert Jézusban a legmélyebbre lehajolt. Ezért van nekünk is megtartatás.

EBED-MELEK DÍCSÉRETE

Nem tudom, hogy melyikünknek van mostanában nehéz körülménye, ki érzi úgy, hogy végem van, nem bírom tovább, de a bibliai példák és Ebed-Melek története is azt mutatja, hogy az atyai kéz, ha ítél is, szabadító. Csak bízzunk benne, akkor nemcsak magunk élhetjük át a szabadítás örömét, akár előre is, hanem még másokat is általunk szabadíthat meg Isten.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, magasztalunk és imádunk téged az Úr Jézus szabadításáért, áldunk, hogy ő mindent elvégzett értünk is. Megvalljuk Urunk neked, hogy amikor a bűneinkben szenvedtünk és láttuk azok következményeit is, sokszor mások életében, olyan nagy dolog volt átélni a teljes szabadításodat. De most is azért könyörgünk Urunk, hadd merjünk benned reménykedni, ha akár melyikünk most van éppen mély ponton, ha nem látja a kiutat, segítsd őt. Abban is használj bennünket, amiben az ókori szolgát, segíts a helyünkön lenni mások számára, hogy megismerhessenek téged. Segíts szólni, vagy cselekedni, egyszerűen, hitből. Köszönjük neked Atyánk, hogy a te szabadításodat végérvényesítetted Jézusban, köszönjük, hogy ez élő reménység nekünk. Segíts abban, hogy merjünk erre tekinteni, amikor esetleg a jelenben nem látjuk, hogy szabadulás lenne. Köszönjük, hogy te az ítéletben is meg tudsz tartani minket. Köszönjük, hogy nem kell félnünk az utolsó ítélettől.

Arra kérünk téged, hadd lehessünk hűséges, benned bízó szolgák a házasságunkban, a családjunkban, a munkahelyen és népünk számára is legyünk a helyünkön. Köszönjük, hogy most is kegyelmedbe ajánlhatjuk vezetőinket, hálát adunk neked azokért, akik '56-ban adták az életüket. Köszönjük neked Urunk, hogy a te kegyelmed annyi ajándékot adott népünknek, hazánknak. Kérünk, hogy add a megtérés ajándékát is, szükség van erre. Végül kérünk Urunk arra, hogy vigyázz életünkre, őrizz meg a mostani időben is, hadd lehessünk téged dicsőítő hívő nép, házasságban, gyülekezetben, családi életben élve egyaránt. Köszönjük, hogy a te vigasztalásod is a miénk, ezzel a vigasztalással kegyelmedbe ajánljuk a gyászolókat is, add, hogy a gyászolóink is átélhessék, a reménység nem szégyenít meg. Jézus érdeméért segítsd meg különösen azokat Urunk, akik ezen a héten álltak meg ravatal mellett. Köszönjük, hogy a reménység bizonyos számukra is.

Ámen.